

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellanten,

tegen de uitspraak in de zaken nrs. 07/34326 en 07/34327 van de
rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, van
29 februari 2008 in de gedingen tussen:

en

de minister van Buitenlandse Zaken.

1. Procesverloop

Bij onderscheiden besluiten van 8 augustus 2007 heeft de minister van Buitenlandse Zaken (hierna: de minister) het door (hierna: de vreemdelingen) gemaakte bezwaar tegen het niet tijdig nemen van een besluit op aanvragen om hun een machtiging tot voorlopig verblijf te verlenen ongegrond verklaard en de aanvragen afgewezen. Deze besluiten zijn aangehecht.

Bij uitspraak van 29 februari 2008, verzonden op 6 maart 2008, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, de daartegen door de vreemdelingen ingestelde beroepen ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak hebben de vreemdelingen bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 1 april 2008, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De minister heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. P.B.M.J. van der Beek-Gillessen, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. C.E.C.M. van Roosmalen, ambtenaar van Staat.

w.g. Van der Beek-Gillessen
lid van de enkelvoudige kamer

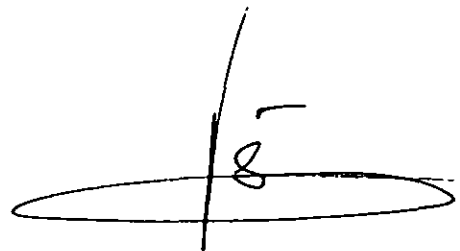
w.g. Van Roosmalen
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 15 oktober 2008

53-551.

Verzonden: 15 oktober 2008

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a vertical line on the left, a horizontal line at the bottom, and a stylized 'V' or 'S' shape in the center.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch

Sector bestuursrecht

Zaaknummer: AWB 07/34326
AWB 07/34327**Uitspraak van de enkelvoudige kamer van 29 februari 2008**

inzake

geboren op

geboren op
beiden van Marokkaanse nationaliteit,
verblijvende te
eisers,
gemachtigde mr. P.H. Hillen,

tegen

de minister van Buitenlandse Zaken,
te Den Haag,
verweerder,
gemachtigde mr. L.M. Strijbos.**Procesverloop**

Op 28 augustus 2006 zijn door (referent) ten behoeve van eisers, zijn zonen, aanvragen ingediend om een machtiging tot voorlopig verblijf (nader: mvv) voor gezinshereniging met ouder c.q. wedertoelating.

Op 30 maart 2007 is bezwaar gemaakt tegen het niet tijdig beslissen op deze aanvragen.

Op 3 juli 2007 is referent gehoord door een ambtelijke commissie.

Bij afzonderlijke besluiten van 8 augustus 2007 heeft verweerder de bezwaren van eisers ongegrond verklaard en daarbij aangegeven dat de aanvragen van eisers om verlening van mvv's onder de beperking verband houdend met 'gezinshereniging met ouder c.q. wedertoelating' niet voor inwilliging in aanmerking komen.

Hiertegen hebben eisers beroep ingesteld.

De zaken zijn gevoegd behandeld op de zitting van 25 januari 2008, waar eisers zijn verschenen bij gemachtigde. Verweerder is eveneens verschenen bij gemachtigde.

AWB 07/34326

2

AWB 07/34327

Overwegingen

1. Aan de orde is de vraag of de besluiten van 8 augustus 2007 in rechte stand kunnen houden.

2. De rechtbank gaat bij de beoordeling van het beroep uit van de volgende feiten en omstandigheden.

Eisers, , hebben de Marokkaanse nationaliteit en verblijven in Marokko. Zij zijn in Nederland geboren en hadden bij geboorte tevens de Nederlandse nationaliteit. Op 7 december 1997 zijn zij samen met hun ouders (vader : - referent - en moeder) naar Marokko vertrokken met gebruikmaking van de Remigratieregeling 1985. Daarbij hebben zij hun Nederlandse nationaliteit verloren. In 1998 heeft referent voor het eerst een aanvraag om wedertoelating ingediend, mede ten behoeve van eisers. De aanvragen van eisers zijn afgewezen. Referent is op basis van deze aanvraag in 2003 middels een mvv weer toegelaten in Nederland en heeft inmiddels weer de Nederlandse nationaliteit. Twee latere advies mvv-aanvragen van eisers van 7 juli 2004 en 1 december 2005 hebben niet tot het gewenste resultaat geleid. De mvv-aanvragen van eisers van 20 juni 2006 zijn niet in behandeling genomen door verweerder. Op 28 augustus 2006 zijn de huidige aanvragen ingediend. De verzoeken om vaststelling van de Nederlandse nationaliteit van 19 februari 2007 zijn op 15 maart 2007 (door de toenmalige gemachtigde van eisers) weer ingetrokken.

3. Verweerder stelt zich op het standpunt dat eisers niet in aanmerking komen voor 'gezinshereniging met ouder' omdat referent niet heeft aangetoond dat hij voldoet aan het zogenoemde middelenvereiste. Ook voor wedertoelating komen eisers volgens verweerder niet in aanmerking. voldoet, gezien de periode die is gelegen tussen de remigratie naar Marokko en de onderhavige aanvragen, alsmede de duur van zijn eerdere verblijf in Nederland op geen enkele manier aan de voorwaarden voor wedertoelating. zou, gelet op de duur van diens eerdere verblijf, in beginsel onder de terugkeeroptie voor minderjarigen als bedoeld in artikel 3.54, eerste lid onder b van het Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb 2000) kunnen vallen, waarvan de voorwaarden nader zijn uitgewerkt in paragraaf B4/2.8 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc 2000). Hij heeft echter niet aangetoond dat Nederland voor hem het meest aangewezen land is. Verweerder ziet in casu geen reden om eisers in afwijking van het beleid ter zake desalniettemin verblijf toe te staan. Ook artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) noopt volgens verweerder niet tot toelating.

4. Eisers hebben in beroep aangevoerd dat verweerder onterecht het middelenvereiste heeft tegengeworpen. Volgens hen heeft verweerder bij de vraag of aanleiding bestond tot toepassing van zijn inherente afwijkingsbevoegdheid ten onrechte geen rekening gehouden met de leeftijd van referent, die thans 60 jaar is en die gelet op zijn leeftijd moeilijk aan vast werk kan komen. Voorts hebben zij gesteld dat de bestreden besluiten in strijd zijn met artikel 8 van het EVRM. Verder heeft verweerder volgens hen onvoldoende onderzoek verricht naar de vraag of Nederland voor hen het meest aangewezen land is, mede gelet op het feit dat zij oud-Nederlander zijn. Volgens eisers zijn de bestreden besluiten onvoldoende zorgvuldig voorbereid en onvoldoende draagkrachtig gemotiveerd. Ter zitting heeft eisers gemachtigde uitdrukkelijk gesteld dat de vraag of eiser als oud-Nederlander weer toegelaten kunnen worden tot Nederland in deze procedures niet (langer) aan de orde is en dat dit aan de orde komt in een separate procedure. Tevens heeft gemachtigde de grief dat eisers ten onrechte niet persoonlijk in de bezwaarprocedure zijn gehoord, ingetrokken.

AWB 07/34326

3

AWB 07/34327

5. De rechtbank overweegt als volgt.

6. Het bestreden besluit betreft een besluit omtrent de afgifte van een mvv. Ingevolge artikel 72, tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000) wordt een beschikking omtrent de afgifte van een visum, waaronder begrepen een mvv, gegeven krachtens het Soeverein Besluit van 12 december 1813, voor toepassing van wettelijke voorschriften over bezwaar en beroep gelijkgesteld met beschikkingen aangaande toelating, gegeven krachtens de Vw 2000.

Ten aanzien van de verzochte gezinshereniging met ouder

7. Het besluit omtrent de weigering eisers een mvv voor gezinshereniging met ouder te verlenen, dient te worden getoetst aan de voorwaarden die worden gesteld aan de verlening van een verblijfsvergunning regulier onder de beperking 'gezinsvorming', zoals genoemd in artikel 14, tweede lid, van de Vw 2000, juncto artikel 3.4, eerste lid, onder a, van het Vb 2000.

8. Ingevolge artikel 16, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 kan een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000 worden afgewezen indien de persoon bij wie de vreemdeling wenst te verblijven, niet zelfstandig en duurzaam beschikt over voldoende middelen van bestaan, het zogenoemde middelenvereiste.

9. Op grond van artikel 3.13 van het Vb 2000 wordt een verblijfsvergunning, bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000, onder de beperking gezinsvorming of gezinshereniging verleend aan het in artikel 3.14 van het Vb 2000 genoemde gezinslid van de in artikel 3.15 van het Vb 2000 genoemde hoofdpersoon, indien wordt voldaan aan alle in de artikelen 3.16 tot en met 3.22 van het Vb 2000 genoemde voorwaarden.

10. Ingevolge artikel 3.22, eerste lid, aanhef en onder a van het Vb 2000, wordt de verblijfsvergunning, bedoeld in artikel 3.13, eerste lid, verleend, indien de hoofdpersoon duurzaam en zelfstandig beschikt over een netto-inkomen als bedoeld in artikel 3.74, onder a, van het Vb 2000.

11. Gesteld noch gebleken is dat referent behoort tot de in artikel 3.22, tweede tot en met vierde lid, van het Vb 2000 genoemde categorieën personen, die voor vrijstelling van het middelenvereiste in aanmerking komen. Dit houdt in dat referent dient te voldoen aan het middelenvereiste.

12. De rechtbank stelt voorts vast dat tussen partijen niet in geschil is dat referent niet heeft aangetoond dat hij duurzaam en zelfstandig over voldoende middelen van bestaan beschikt.

13. Aangaande het beroep van eisers op verweerders inherente afwijkingsbevoegdheid overweegt de rechtbank dat verweerder in de omstandigheid dat referent reeds 60 jaar oud was en daardoor moeilijk aan werk zou komen in redelijkheid geen aanleiding heeft hoeven zien om hem vrij te stellen van het middelenvereiste.

AWB 07/34326

4

AWB 07/34327

14. De rechtbank is dan ook van oordeel dat verweerder in redelijkheid tot het standpunt heeft kunnen komen dat eisers niet in aanmerking komen voor een verblijfsvergunning in het kader van gezinshereniging met ouder.

Ten aanzien van de verzochte wedertoelating

15. Op grond van artikel 3.53, eerste lid van het Vb 2000 kan een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 14 van de Wet, onder een beperking verband houdend met 'wedertoelating' worden verleend aan de oud-Nederlander die in Nederland is geboren en getogen. In het tweede lid, sub b van artikel 3.53 Vb 2000 is bepaald dat deze vergunning ook kan worden verleend aan andere oud-Nederlanders.

16. Op grond van artikel 3.54, eerste lid van het Vb 2000 kan de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 14 van de Wet, onder een beperking verband houdend met wedertoelating voorts worden verleend aan de minderjarige in wiens opvang en wettelijke vertegenwoordiging in Nederland is voorzien en die:

- a) vanaf zijn vierde levensjaar tien jaren rechtmatig in Nederland heeft verbleven als bedoeld in artikel 8, onder a tot en met e, dan wel l, van de Wet, of als Nederlander, of
- b) vóór indiening van de aanvraag vijf jaren rechtmatig in Nederland heeft verbleven als bedoeld in artikel 8, onder a tot en met e, dan wel l, van de Wet, of als Nederlander.

Op grond van het tweede lid van dit artikel is het eerste lid, onder b, alleen van toepassing voor zover Nederland naar het oordeel van Onze Minister het meest aangewezen land is voor de vreemdeling.

17. In de Vc 2000 heeft verweerder in hoofdstuk B4 nadere bepalingen opgenomen over wedertoelating.

18. Tussen partijen is niet in geschil dat eisers geen recht op wedertoelating hebben op grond van de zogenoemde Terugkeeroptie I (nader uitgewerkt in paragraaf B4/2.6.3. van de Vc 2000, zoals luidend ten tijde van belang) of Terugkeeroptie II, zoals bedoeld in artikel 3.92, tweede lid van het Vb 2000 (nader uitgewerkt in de paragraaf B4/2.7. van de Vc 2000, zoals luidend ten tijde van belang).

19. Voor verblijf in het kader van 'wedertoelating, zoals door eisers wordt beoogd, zijn de voorwaarden van toepassing zoals neergelegd in paragraaf B4/2.8 van de Vc 2000, zoals luidend ten tijde van belang. Dit betreft de zogenoemde 'Terugkeeroptie voor minderjarigen'.

20. De rechtbank stelt in navolging van verweerder vast dat ... vanaf zijn geboorte op 24 juli 1993 tot zijn vertrek op 24 november 1997 rechtmatig als Nederlander in Nederland heeft verbleven. ... heeft derhalve vóór zijn negentiende levensjaar slechts vier jaar rechtmatig in Nederland verbleven. Hij voldoet dan ook niet aan de voorwaarde van artikel 3.54 van het Vb 2000 van tien of vijf jaar rechtmatig verblijf. Aan de vraag of Nederland voor hem het meest aangewezen land is komt de rechtbank in het kader van zijn aanspraken op artikel 3.54 van het Vb dan ook niet toe.

21. De rechtbank stelt voorts vast, hetgeen tussen partijen ook niet in geschil is, dat vóór zijn negentiende levensjaar vijf jaren rechtmatig in Nederland heeft verbleven als

AWB 07/34326

5

AWB 07/34327

Nederlander. Het geschil spitst zich derhalve toe op de vraag of Nederland voor het meest aangewezen land is. Bij deze beoordeling kunnen ingevolge paragraaf B4/2.8 van de Vc 2000, zoals luidend ten tijde van belang, de volgende factoren worden betrokken: de reden van Remigratie, de duur van het verblijf in Nederland en in het land van herkomst, de in Nederland en in het buitenland gevolgde schoolopleiding, de in Nederland en in het buitenland opgedane werkervaring en de kennis van de Nederlandse taal.

22. Verweerder heeft bij de vraag of Nederland voor het meest aangewezen land is betrokken dat sinds zijn geboorte acht jaar rechtmatig in Nederland en ten tijde van het bestreden besluit bijna tien jaar in Marokko heeft verbleven. Volgens verweerder heeft hij de tot nu toe belangrijkste (ontwikkelings)jaren van zijn leven in Marokko doorgebracht. Verder heeft verweerder bij zijn afweging betrokken dat referent ter zitting van de ambtelijke commissie van 3 juli 2007 heeft verklaard dat zonder problemen een opleiding heeft gevolgd in Marokko en zonder verdere bijzonderheden bij zijn moeder woont. Volgens verweerder bestaat er dan ook geen verplichting om verblijf in Nederland toe te staan. De rechtbank is van oordeel dat verweerder in redelijkheid tot dit standpunt heeft kunnen komen.

23. Tot slot is in dit kader de vraag aan de orde of de weigering om eisers hier te lande verblijf toe te staan, strijd oplevert met het in artikel 8 van het EVRM genoemde respect voor het familie- of gezinsleven.

24. In artikel 8, eerste lid, van het EVRM is bepaald dat een ieder recht heeft op respect voor zijn familie- of gezinsleven. Ingevolge het tweede lid van dit artikel is geen inmenging van enig openbaar gezag in de uitoefening van dit recht toegestaan, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, het economisch welzijn, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van rechten en vrijheden van anderen.

25. Onbetwist is tussen partijen dat er sprake is van familie- of gezinsleven tussen eisers en referent. Voorts heeft verweerder naar het oordeel van de rechtbank op goede gronden geoordeeld dat er in casu geen sprake is van inmenging in het recht op familie- of gezinsleven als bedoeld in artikel 8 van het EVRM, nu de weigering om eisers in aanmerking te brengen voor een mvv er niet toe strekt hen een verblijfstitel te ontnemen die hem tot uitoefening van dat familie- of gezinsleven hier te lande in staat stelde.

26. Nu in casu geen sprake is van inmenging, rijst vervolgens de vraag of zich zodanige feiten en omstandigheden voordoen dat uit het recht op eerbiediging van het familie- of gezinsleven niettemin voor verweerder een positieve verplichting voortvloeit aan eiser verblijf toe te staan. Volgens de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) in de zaak T.I. en W.S. Ebrahim tegen Nederland van 18 maart 2003 (JV 2003/203) dient bij de beoordeling van de vraag of artikel 8 van het EVRM in een bepaald geval de positieve verplichting met zich brengt een vreemdeling toe te laten voor familie- of gezinsleven in Nederland, een "fair balance" te worden gevonden tussen enerzijds de belangen van het betrokken individu en anderzijds het algemeen belang. Bij deze afweging komt de desbetreffende lidstaat volgens die rechtspraak beoordelingsruimte toe.

27. Verweerder heeft in dit kader overwogen dat in casu niet, althans onvoldoende is gebleken van een objectieve belemmering om het familie- of gezinsleven in Marokko uit te

AWB 07/34326

6

AWB 07/34327

oefenen. Daarbij heeft verweerder ook de banden van referent met zijn in Nederland wonende zonen betrokken. De rechtbank stelt in dat verband vast dat gesteld noch gebleken is dat er objectieve belemmeringen bestaan om het gezinsleven buiten Nederland uit te oefenen.

28. Bij de belangenafweging heeft verweerder voorts betrokken dat eisers, die thans beide minderjarig zijn, nog onder de zorg staan van hun in Marokko wonende moeder, zodat er adequate opvang voorhanden is in het land van herkomst. Ook overigens is volgens verweerder niet gebleken van zeer bijzondere feiten of omstandigheden dat uit het recht op respect voor zijn familie- of gezinsleven de positieve verplichting voortvloeit eisers in het bezit te stellen van een mvv. In het verweerschrift en ter zitting heeft verweerder zich nog op het standpunt gesteld dat indien eisers niet voldoen aan het gezinsherenigings- en wedertoelatingsbeleid, niet kan worden geoordeeld dat bij afweging van de belangen van eisers en referent en het belang van de Nederlandse overheid op handhaving van het toelatingsbeleid, aan het eerste belang overwegende betekenis moet worden toegekend. Verweerder overweegt daartoe dat in het terzake gevoerde beleid reeds in zijn algemeenheid een afweging is gemaakt tussen het belang van eisers op uitoefening van familie- of gezinsleven en het belang van de Nederlandse overheid. Volgens verweerder is niet aannemelijk gemaakt dat sprake is van een normale emotionele banden overstijgende, bijzondere afhankelijkheid. Het eerdere legale verblijf van eisers in Nederland leidt niet tot een andere conclusie volgens verweerder.

29. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder zich derhalve terecht op het standpunt gesteld dat uit het recht op eerbiediging van het familie- of gezinsleven voor verweerder geen positieve verplichting voortvloeit aan eisers verblijf in Nederland toe te staan. De stelling van eisers dat verweerder onvoldoende rekening zou hebben gehouden met de rol die de vader speelt in de Marokkaanse traditie met betrekking tot de opvoeding van de kinderen, maakt dit oordeel niet anders.

30. Het vorenstaande brengt met zich dat verweerdens standpunt, inhoudende dat eisers aan artikel 8 van het EVRM geen aanspraken op toelating kunnen ontlenen, de rechterlijke toetsing kan doorstaan.

31. Niet is gebleken van andere bijzondere feiten en omstandigheden die, in afwijking van het beleid, tot toelating van eiser zouden nopen.

32. De beroepen zijn derhalve ongegrond.

33. Voor een veroordeling van één der partijen in de door de andere partij gemaakte kosten bestaat geen aanleiding.

34. Beslist wordt als volgt.

AWB 07/34326

7

AWB 07/34327

Beslissing

De rechtbank,

verklaart de beroepen ongegrond.

Aldus gedaan door mr. H. Benek als rechter in tegenwoordigheid van L.M.P. Giezenberg als griffier en in het openbaar uitgesproken op 29 februari 2008.

De griffier is buiten staat
deze uitspraak te ondertekenen.

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij:

*Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC Den Haag*

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Artikel 85 van de Vw 2000 bepaalt dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:5 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) bepaalt onder meer dat bij het beroepschrift een afschrift moet worden overgelegd van de uitspraak. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing.

Afschriften verzonden: **06 MAART 2008**

VOOR KOPIE KONFORM

L.M.P. GIEZENBERG
Griffier
Sector bestuursrecht
te 3-Hertogenbosch

VK ADVOCATEN

mr A.L. van Korlaar van Blijenburgh
 mr ir W.J. van Hattum
 mr R. Aboukir

Koningskampen 11, 5321 JK Hedel
 Postbus 37, 5320 AA Hedel
 telefoon 073-5993832
 telefax 073-5994090
 info@vankorlaar.nl
 www.vankorlaar.nl

Aan de Raad van State
 Afdeling bestuursrechtspraak
 Postbus 16113
 2500 BC Den Haag
 Faxnummer: 070- 365 1380

Per telefax en gewone post

Hedel, 1 april 2008

Inzake:

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
- 1 APR 2008	
ZAAKNR.	2312
AAN:	VI
BEHANDELD DD:	PAR:

Edelachtbare Heer, Vrouwe,

Hierbij zend ik u per fax en gewone post het hoger beroep in opgemelde kwestie met het verzoek mij over het verdere vervolg en de ontvangst schriftelijk te bevestigen.

In verband met de duur van deze kwestie is het verzoek van eisers en referent de kwestie spoedig ter zitting te plannen. Kosten kunt u aan mijn kantoor doorberekenen.

In afwachting van uw reactie,

R. Aboukir

VK ADVOCATEN

Aan de Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Postbus 16113
2500 BC Den Haag
Faxnummer: 070- 365 1380

Per telefax en gewone post

Hedel, 1 april 2008

Inzake: _____ MVV

geven te kennen:

_____ geboren op _____ ten deze vertegenwoordigt door diens
vader tevens referent, _____ geboren op _____ wonende aan de
_____ en _____ geboren op _____
respectievelijk eisers cq. referent te noemen, allen kiezende woonplaats ten kantore
van VK Advocaten te 5321 JL Hedel, gemeente Maasdriel aan de Koningskampen 11,
van welk kantoor mr. R. Aboukir als advocaat-gemachtigde optreedt en verklaart
hierbij bepaaldelijk te zijn gevolmachtigd dit hoger beroepschrift in te dienen, één en
ander uiteraard met het recht van substitutie

als volgt:

Op voorhand is meegezonden de uitspraak van de rechtbank Den Haag,
nevenzittingsplaats Den Bosch dd. 29 februari 2008, verzonden 6 maart 2008, **vide
productie 1.**

Grief 1

Ten onrechte heeft de rechtbank overwogen dat tussen partijen niet in geschil is dat
eisers niet in aanmerking komen voor de Terugkeeroptie I en/of II terwijl de
rechtbank vaststelt dat mede ten behoeve van eisers al in 1998 aanvragen zijn
ingediend op grond waarvan referent na bezwaar in 2003 op grond van de
Terugkeeroptie I wel is toegelaten.

In het licht van de bezwaargronden en uit het procesdossier blijkt immers dat referent
in april 2003 is toegelaten, doch tevens blijkt, zo stelden eisers, dat op onrechtmatige
en/of onbehoorlijke wijze eisers uitreis naar Nederland is onthouden.

Immers, uit het procesdossier blijkt dat de aanvragen die leidden tot toelating van
referent in 2003 zagen mede op eisers, gelet op de vele aanvragen die referent cq.
eisers in de periode 1998-1999 heeft ingediend bij verweerder. Eerst ter verschijning
bij de ambassade is eisers uitreis geweigerd middels aantekening in het paspoort van
referent.

Tevens blijkt dat verweerder wel de ambassade inlicht ten aanzien van eisers(intern),

VK ADVOCATEN

doch referent niet(extern) in de beschikking dd. 2003. Referent heeft terecht dit besluit mogen opvatten als mede ten behoeve van eisers gelet op de leeftijd van eisers destijds, de gronden van bezwaar en de vele aanvragen eraan voorafgaand tevens ten behoeve van eisers, ontbreken vermelding beroep/bezwaarmogelijkheden, ontbreken herstelbaarheid aanvraagfase, waarbij tevens ondanks uitdrukkelijk advies van de vreemdelingenpolitie verweerder referent in de aanvraagfase niet heeft gehoord.

Eisers concluderen dan ook dan de rechtbank, evenals verweerder, een onjuiste rechtsgevolg heeft toegekend aan de vastgestelde feiten zulks terwijl het procesdossier hiertoe alle aanknopingspunten biedt.

Verweerder had op grond hiervan reeds over moeten gaan tot mvv-verlening en eisers menen dat de vaststelling dat tussen partijen niet in geschil is dat zij niet in aanmerking komen voor terugkeer op grond van de Terugkeeroptie I/II

Grief 2

Ten onrechte heeft de rechtbank overwogen, gelet op het gestelde onder grief 1 en in de bezwaargronden, dat er geen sprake is van een ontneming van een verblijfstitel in het kader van artikel 8 lid 1 EVRM.

Eisers menen en stelden, onder inlassing van de gestelde feiten onder grief 1, dat met de beschikking op bezwaar dd. 4 april 2003 mede op hen zag(toelating) en dat hen derhalve toegang in strijd met de wet is onthouden.

Op grond van deze beschikking die inmiddels formele rechtskracht heeft verkregen rust de plicht op verweerder eisers toegang en toelating te verlenen. Er dient uitvoering plaats te vinden, doch verweerder miskent in dat opzicht al jaren dit recht van eisers.

In het bestuursrecht is de beschikking het sluitstuk van de materiële wetgeving¹, de definitieve vastlegging van de rechtsverhouding tussen partijen, zo de burgerlijke rechter placht te doen tussen burgers. Eisers interpreteren en interpreteerden alle feiten en omstandigheden in samen bezien het besluit van april 2003 dat zij eveneens zijn toegelaten.

Verweerder heeft dan wel de ambassade ingelicht, doch niet referent en eisers. Eerst na het verlopen van de beroepstermijn, welke overigens niet is vermeld, werden eisers op onbehoorlijke en onrechtmatige wijze geweigerd. Dit komt voor risico van verweerder.

Derhalve dat eisers menen dat met de schending van eigen wetgeving en besluiten verweerder wel degelijk eisers een verblijfstitel ontnemt, althans de op haar rustende verplicht op grond van het eigen besluit negeert en ontkent.

¹ De gelede normstelling in het bestuursrecht

VK ADVOCATEN

Grief 3

Ten onrechte heeft de rechtbank uit de gebleken feiten en omstandigheden in het licht van de belangenafweging van artikel 8 EVRM geoordeeld dat op de Staat niet een positieve verplichting rust eisers in het bezit te stellen van een machtiging tot voorlopig verblijf.

De rechtbank heeft deze belangenafweging voor wat betreft de aanvraag verblijf ouder/gezinshereniging niet afzonderlijk getoetst. Eisers en referent stellen dat tegenwerping van het inkomensvereiste in dit geval strijd oplevert met artikel 8 EVRM.

In het kader van wedertoelatingsaanvraag zijn eisers van oordeel dat het onder grief 1 uiteengezette van feitelijke aard voldoende grond biedt voor het oordeel dat het belang van referent dient op te wegen tegenover het belang van de Staat.

Miskent is hierbij de toelatingsgrond van referent bij zijn meerderjarige zoon, die zeer sterke banden met Nederland impliceert alsmede bezien de snelle herkrijging van het Nederlanderschap. Kernelementen van het vreemdelingenrecht, mvv en middelenvereiste, worden niet tegengeworpen. Met dit in het achtergrond zwakt het belang van de Staat in de belangenafweging af.

Daar komt nog bij dat verweerder referent juist op verzoek van diens oudste nu meerderjarige zoon heeft toegelaten met wie referent al jaren een hechte gezinsband uitoefent. En nu mag referent verlaten voor de eisers terwijl een sterke emotionele en psychische afhankelijkheid bestond en is ontstaan? ...

is sedert de komst van referent op het goede pad, werkt aan scholing en arbeid dit alles ten gevolge van de komst van referent.

De toelating van referent bij en impliceert een toetsing aangaande de band tussen referent en beiden meerderjarige kinderen die sterk genoeg werd geacht, althans conform eigen beleid en wetgeving

Nu die band ontkennen getuigt van een onjuiste rechtstoepassing alsmede is het een te vergaande inbreuk op het gezinsleven tussen eisers en met name . Eisers zijn van oordeel dat door zowel de rechtbank als verweerder hieraan onvoldoende gewicht hebben toegekend.

Ook menen eisers dat het onbehoorlijke gedrag van verweerder zoals uiteengezet onder grief 1 door dient te werken in de belangenafweging ten voordele van eisers en gelet op het overige gestelde in deze grief kan in redelijkheid niet worden volgehouden dat in de belangenafweging in dit bijzonder geval het belang van de Staat mag opwegen tegen dat van referent en eisers in het licht van artikel 8 EVRM.

VK ADVOCATEN

Grief 4

Ten onrechte heeft de rechtbank overwogen dat niet is gebleken van andere bijzondere feiten of omstandigheden die, in afwijking van het beleid, tot toelating van eisers zouden nopen.

Wederom verwijzend naar het gestelde onder grief 1 volgt hieruit dat de rechtbank onvoldoende kennis heeft genomen van het dossier en de gronden van bezwaar, althans heeft zich daarover geen oordeel gevormd.

Met name de weigering van verweerder in 2003 eisers te laten uitreizen ondanks uitdrukkelijke aanvragen, althans opzettelijk onduidelijkheid te creëren ten aanzien van de bedoeling van verweerder waarbij geen bezwaar- of beroepsmogelijkheid werd vermeldt aan referent dienen in onderling verband als onbehoorlijk en/of onrechtmatig te worden beschouwd en als zodanig doorwerking te hebben in de vraag op toepassing artikel 4:84 Awb dat afwijking van het beleid moet volgen zowel ten aanzien van beleid in verband met wedertoelating als in verband met het middelenvereiste.

Met het verzoek het hoger beroep gegrond te verklaren, de bestreden uitspraak van de rechtbank te vernietigen primair met het verzoek in de zaak te voorzien subsidiair de zaak terug te verwijzen naar de rechtbank onder veroordeling van verweerder in de kosten van dit geding.

Mr. R. Aboukir
advocaat-gemachtigde

